

Ngọn hải đăng

“Đừng bao giờ rời mắt hay buông tay khỏi người mình yêu nhé. Bởi chỉ một tíc tắc thôi bạn có thể sẽ mất người mình yêu mãi mãi...”

Đêm nay biển vẫn không thôi gào thét, từng cơn sóng cao ngất đua nhau đổ ập xuống chân ngọn hải đăng như muốn quật ngã và cuốn trôi nó đi trong cơn cuồng nộ. Đã hai ngày rồi cơn bão vẫn chưa tan, hai ngày Thuyền chưa trở về và cũng hai ngày Hải Đăng chưa hề chớp mắt.

Đêm đầu tiên khi cơn bão về, lòng Hải Đăng cồn cào như lửa đốt. Nó gắng sức soi sáng khắp nơi, lòng thầm mong Thuyền dừng về đêm nay. Tim nó cứ đau thắt lại vì lo lắng.. có khi nào ngoài khơi xa kia, nơi những ánh chớp đang thi nhau lóe lên cắt dọc ngang bầu trời, nơi nó chẳng thể nào soi sáng tới được, Thuyền đang phải một mình vật lộn trong cơn giông bão...

Rồi ngày sang, những lo lắng trong lòng Hải Đăng như những mũi kim đâm vào tim nó. Nó chẳng thể làm được gì, chỉ biết hướng mắt đau đáu nhìn ra xa...Ngày nặng nề và chậm chạp đi qua mà vẫn chẳng thấy bóng Thuyền về. Hình ảnh Thuyền không lúc nào không trong suy nghĩ của Hải Đăng, nó tự an ủi mình rằng “Có lẽ Thuyền đã tìm được một nơi tránh bão”

Màn đêm lại buông xuống, bão vẫn chưa tan. Hải Đăng tạm yên lòng với ý nghĩ giờ này Thuyền chắc đang an toàn ở một bến neo đậu nào đó. Rồi bất chợt nó nhớ ra đã hai ngày trôi qua nó chưa hề chớp mắt. Hai ngày phải gồng mình trong cơn bão, lo lắng và mệt mỏi... trời cũng sắp sáng rồi, nó từ từ khép mắt rồi thiếp đi bỏ mặc bóng tối và cơn bão...

Một ngày mới lại sang, Hải đăng tỉnh dậy thấy mặt trời đang lên. Cơn bão đã tan, biển lại xanh trong và yên bình đến lạ. “Bão tan rồi, hôm nay Thuyền sẽ lại về với nó ” Ý nghĩ đó khiến nó vui vẻ nhìn ra phía chân trời – nơi đầu tiên nó sẽ thấy một chấm nhỏ thân quen, rồi cánh buồm, rồi sẽ là Thuyền mà nó yêu thương. Thuyền sẽ đậu bên nó, kể cho nó nghe về cuộc hành trình trong

những ngày chúng phải xa nhau

Mặt trời đã lên cao.. Sao vẫn chưa thấy bóng Thuyền về?

Hoàng hôn bắt đầu xuống rồi...

“Đêm nay Thuyền sẽ về, chắc cơn bão khiến Thuyền mệt mỏi chút thôi nên ko thể chạy nhanh được” Bóng tối buông xuống là lúc Hải Đăng bắt đầu chiếu sáng khắp bãi biển. Thuyền sẽ vui lắm bởi Thuyền sẽ được nhìn thấy Hải Đăng trước. Đó vốn là điều mà Thuyền luôn ganh tị với Hải Đăng đấy thôi. Nó mỉm cười một mình và chờ đợi, có một điều mà nó biết chắc đó là Thuyền sẽ về bên nó ngay khi có thể...

Mặt trời lại lên bỏ lại sau đôi mắt mệt mỏi của Hải Đăng một đêm dài dang dăng:

“Tại sao Thuyền vẫn chưa về ?”

“Có lẽ trục trặc gì đó do cơn bão khiến Thuyền chậm chễ đấy thôi” Hải Đăng lại tự an ủi lòng mình, mắt vẫn ko ngừng dõi về phía chân trời

Rồi lại một đêm qua..ngày lại tới...

“Tại sao Thuyền vẫn chưa về...?”

“Có lẽ...”

“Có lẽ...” ...

“Tại sao Thuyền vẫn chưa về...” ...

Một tuần...một tháng...một năm... rồi bao nhiêu ngày trôi qua Hải Đăng cũng không nhớ nữa... Có lẽ nào Thuyền đang ở bên một ngọn hải đăng nào đó... Có lẽ nào Thuyền đang đậu yên ở một bến cảng nào đó... Có lẽ nào tại nó chẳng thể cùng Thuyền đi xa... Có lẽ nào... Hải Đăng chẳng thể tìm được điều gì để tự an ủi hay hỏi mình nữa... Ngày tháng cứ đi qua và đôi mắt nó luôn nhìn ra xa chờ đợi mà chưa một lần ngơi nghỉ.

“Tại sao Thuyền vẫn chưa về...” ...

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, những nhớ mong dần vặt khiến Hải Đăng ngày một héo hon tiêu tụy. Những nắng mưa, gió bão làm cho nó ngày một già cỗi và kiệt sức... Rồi một ngày kia chẳng còn sức lực đứng vững nữa, nó đổ ập xuống trong một cơn giông.

“Tại sao Thuyền không về?”

Tặng câu chuyện này cho tất cả những ai đang yêu và sẽ yêu: “Bạn đừng bao giờ rời mắt hay buông tay khỏi người mình yêu nhé. Bởi chỉ một tíc tắc thôi bạn có thể sẽ mất người mình yêu mãi mãi...”

Khi Ngã xuống Hải Đăng mới đau đớn nhận ra xác Thuyền tự bao giờ đã nằm ngay cạnh nó. Giờ đây nó mới biết rằng nó có thể chiếu sáng cả bãi biển, có thể nhìn ra rất xa nhưng chẳng thể nào chiếu sáng hay nhìn xuống được chân mình. Và khi xa nhau, nó mong ngóng Thuyền nhiều thế nào thì Thuyền cũng mong được nhanh chóng trở về bên nó nhiều như thế dù giữa chúng là những cơn giông bão.

Giá như đêm đó Hải Đăng đừng ngủ quên...